

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7Co/387/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5412204303
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 03. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Beniačová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5412204303.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a členov senátu Mgr. Františka Dulačku a JUDr. Romana Tichého, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, právne zastúpený spoločnosťou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, ul. Gr?sslingova 4, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 6C/132/2012-106 zo dňa 7. augusta 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e .

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

Okresný súd napadnutým rozsudkom v celom rozsahu zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal uložiť odporcovi povinnosť zaplatiť majetkovú škodu a nemajetkovú ujmu, ktorá mu bola spôsobená tvrdeným nesprávnym úradným postupom exekučného súdu - Okresného súdu Dolný Kubín. Nesprávnosť postupu mala spočívať v okolnosti, že exekučný súd nerozhodol v zákonnej lehote o žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia v exekučných veciach vedených pred súdnym exekútorom pod EX 8013/2010 (vec vedená pod sp. zn. 6C/132/2012), EX 13455/2009 (vec vedená pod sp. zn. 6C/134/2012), EX 6742/2011 (vec vedená pod sp. zn. 6C/135/2012), EX 229/2011 (vec vedená pod sp. zn. 6C/136/2012), EX 11652/2010 (vec vedená pod sp. zn. 6C/137/2012), EX 11462/2008 (vec vedená pod sp. zn. 6C/138/2012), EX 12282/2008 (vec vedená pod sp. zn. 6C/141/2012), EX 295/2010 (vec vedená pod sp. zn. 5C/89/2012), EX 7661/2011 (vec vedená pod sp. zn. 4C/110/2012), EX 10984/2008 (vec vedená pod sp. zn. 4C/115/2012). Okresný súd spojil na spoločné konanie vedené pod sp. zn. 6C/132/2012 (súdená vec) veci tohto súdu vedené pod sp. zn. tak ako sú uvedené vyššie. Na základe vykonaného dokazovania okresný súd zistil, že tvrdenia navrhovateľa o nedodržaní zákonom stanovenej lehoty na rozhodnutie o žiadosti na udelenie poverenia pre súdneho exekútora v exekučných konaniach sp. zn. 10Er/4/2009 (vec vedená pod sp. zn. 6C/138/2012), sp. zn. 8Er/6/2009 (vec vedená pod sp. zn. 6C/141/2012) a sp. zn. 4Er/5/2009 (vec vedená pod sp. zn. 4C/115/2012) preukázané nebolo. Z dokazovania naopak vyplynulo, že o žiadosti bolo rozhodnuté v zákonnej 15-dňovej lehote, a to v mesiaci január 2009.

V exekučných konaniach vedených pod sp. zn. 4Er/2/2010 (spis vedený pod sp. zn. 6C/134/2012), sp. zn. 4Er/494/2010 (vec vedená pod sp. zn. 6C/132/2012), sp. zn. 4Er/206/2011 (vec vedená pod sp. zn. 6C/135/2012), sp. zn. 5Er/41/2010 (vec vedená pod sp. zn. 5C/89/2012) a sp. zn. 10Er/286/2010 (vec vedená pod sp. zn. 6C/137/2012), okresný súd zistil, že v nich bola čiastočne žiadosť o udelenie

poverenia zamietnutá a čiastočne bola exekúcia zastavená a až následne po právoplatnosti týchto rozhodnutí boli vydané poverenia. Nešlo v týchto veciach o prípad uvedený v druhej vete ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, ktorá veta sa vzťahuje len na situáciu kedy súd poverí súdneho exekútora v rozsahu uvedenom v žiadosti o udelenie poverenia, teda kedy tejto žiadosti v celom rozsahu vyhovie. V uvedených konaniach nebolo žiadosti v celom rozsahu vyhovené a bolo rozhodované inak ako poverením, 15-dňová lehota sa na tieto prípady nevzťahovala a exekučný súd sa nedopustil nesprávneho úradného postupu v zmysle ust. § 9 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z. z. V tejto súvislosti prvostupňový súd poukázal aj na závery prezentované v rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci Asturcom C-40/08, ktorý priniesol zmenu do vtedajšej rozhodovacej činnosti súdov v exekučných konaniach, kde bol exekučným titulom rozhodcovský rozsudok vydaný voči spotrebiteľovi. V týchto prípadoch súdy ex offo pri rozhodovaní už od začatia exekučného konania majú povinnosť preskúmať zmluvné podmienky uvedené v úverových zmluvách, z ktorých pohľadávky boli predmetom exekučných konaní.

Preto pred rozhodnutím o žiadosti o udelenie poverenia bolo potrebné zabezpečovať podklady potrebné na rozhodnutie a to tak, že sa exekučný súd obracal na Stály rozhodcovský súd so žiadosťou o zaslanie spisu, prípadne vykonal výsluch povinného. Podľa výsledkov zistení následne vydal poverenie alebo žiadosť o poverenie zamietol. O podobnú situáciu išlo v exekučných konaniach sp. zn. 8Er/22/2001 (vec vedená pod sp. zn. 6C/136/2012) a sp. zn. 4Er/263/2011 (vec vedená pod sp. zn. 4C/110/2012). V týchto konaniach bolo vydané poverenie súdnemu exekútorovi po uplynutí 15-dňovej lehoty uvedenej v ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, avšak v období medzi doručením žiadosti a vydaním poverenia súd nebol nečinný, ale vykonával úkony potrebné pre rozhodnutie, konkrétne vyžiadal si spisy Stáleho rozhodcovského súdu, lebo len na základe týchto podkladov mohol zistiť, či rozhodcovský rozsudok bol vydaný voči spotrebiteľovi alebo nie. Okresný súd tak nepovažoval za pravdivé tvrdenia navrhovateľa, že uvedené veci nevykazovali prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovali si spoluprácu s účastníkmi konania. Pokiaľ išlo o navrhovateľom tvrdené zbytočné prietahy v konaní, prvostupňový súd súhlasil s jeho právnou argumentáciou, že konštatovanie prietahov nespadá do právomoci všeobecných súdov, ale len Ústavného súdu SR a predsedu všeobecného súdu v konaní o sťažnostiach. Navrhovateľ nepreukázal, že by v exekučných konaniach predseda súdu alebo Ústavný súd SR konštatoval existenciu prietahov, keď nepreukázal ani samotnú existenciu ním podaných sťažností na prietahy v konaní.

Odhliadnuc od uvedených skutočností, okresný súd sa ďalej ustálil, že pre vznik zodpovednosti za škodu neboli splnené ani ďalšie dva nevyhnutné predpoklady, a to vznik škody a príčinná súvislosť medzi vznikom škody a nesprávnym úradným postupom. Navrhovateľ uplatnenú škodu nijako nepreukázal a jeho vyjadrenia ostali len v rovine tvrdení, ktoré mali príliš všeobecný charakter. Jeho argumentáciu o nemožnosti predložiť účtovné, respektíve pracovné alebo obchodné zmluvy z dôvodu ochrany osobných údajov a obchodného tajomstva neobstoja, pretože tieto možno predložiť v takej podobe, aby sa takáto ochrana zachovala. Tvrdenia o vzniku škody sú neopodstatnené v exekučných veciach, kde bola vymáhaná pohľadávka s príslušenstvom vymožená a k vymoženiu došlo ešte pred podaním návrhu na súd. Pokiaľ ide o exekučné konania kde nebola pohľadávka ešte vymožená, nemal okresný súd z vykonaného dokazovania ustálené akú sumu doposiaľ súdny exekútor nevy mohol.

Okresný súd v napadnutom rozsudku zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania ako nedôvodný. Navrhovateľ žiadal prerušiť konanie z dôvodu podania ústavnej sťažnosti predmetom ktorej je rozhodnutie o porušení jeho práva na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevylúčenia sudcu povereného prejednáváním veci. Navrhovateľ nepreukázal, že takúto sťažnosť aj skutočne podal, no aj v prípade jej podania, túto skutočnosť nepovažoval okresný súd na dôvod na prerušenie konania, či už podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p., resp. § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p.

O náhrade trov konania rozhodol okresný súd podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že procesne úspešnému odporcovi náhradu trov nepriznal, nakoľko tento si ich nevyčísľil a z obsahu spisu ani ich vznik nevyplýval.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorým sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci okresnému súdu na nové konanie a prejednanie. Namietal, že okresný súd prejednal vec v jeho neprítomnosti a v neprítomnosti jeho právneho zástupcu, nesprávne postupujúc podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p. Napriek tomu, že riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania a uviedol

preto dôležité dôvody - upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd v označených skutočnostiach nevzhladol dôvod na vylúčenie sudcu nič nemení na tom, že v jeho očiach, ako aj objektívne v očiach verejnosti, nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Rozhodnutie krajského súdu o nevylúčení zákonného sudcu, bolo podľa odvolateľa vydané v rozpore s ustálenou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach. Zároveň je v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu SR, Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovania práva na nestranný súd. Poukázal na svoje podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie je potrebné z konania vylúčiť.

Ďalej namietal, že ako navrhovateľ nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, ktoré okresný súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo podľa jeho názoru k degradácii zásady kontradiktórnosti súdneho konania, k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu a odňatiu možnosti konania pred súdom.

Okrem toho uviedol, že v prejednávanej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania a že aj takýmto postupom došlo k porušeniu jeho práva na kontradiktórny súdny proces. Pokiaľ odporca sa vo veci nevyjadril napriek výzve súdu, boli splnené podmienky pre rozhodnutie rozsudkom pre zmeškanie, namiesto toho súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový stav veci a vo veci rozhodol, ignorujúc ust. § 153b O.s.p. Pokiaľ okresný súd zamietol žalobu v časti náhrady skutočnej škody z dôvodu jej nedôvodnosti, zaoberal sa len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného). Úplne však ignoroval všetky tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržanie a správu informačného systému a výdajov. Z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla. Rovnako tam chýbajú dôvody o nepriznaní nemajetkovej ujmy. V konaní pred súdom chcel na pojednávaní predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd však dokazovanie skrátil len na dôkazy vykonané ex offo, nepoučil ho podľa ust. § 120 ods.4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy. Napriek tomu, že súd zistil porušenie práva nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy, ktoré však po skutkovej aj právnej stránke neudržateľné.

Okrem toho, súdu prvého stupňa vytykal viacero omylov, z ktorých ako príklad uviedol jeho konštatovanie, že namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, hoci v rozhodnutí prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec v rozsahu danom ust. § 212 ods. 1 a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (podľa § 214 ods. 2 O.s.p., v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p.), rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

Vo všeobecnosti je akceptovateľná úvaha odvolateľa, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy. Zásada kontradiktórnosti, však predovšetkým pojmovo predvída procesnú aktivitu účastníkov konania. Ťažiskom realizácie procesných práv účastníkov súdneho konania je pojednávanie, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný a svojim postupom - bezdôvodnou neúčastou na súdnom pojednávaní - sa o ich bezprostredné naplnenie sám obral. V prípade účasti na pojednávaní by sa zúčastnil vykonávania dokazovania, mohol by navrhovať jeho doplnenie, respektíve sa k vykonanému dokazovaniu vyjadriť a bol by poučený aj o predbežnom právnom posúdení (§ 118 ods. 2 O.s.p.). V tejto súvislosti sú potom ďalšie tvrdenia i námietky navrhovateľa dotýkajúce sa odňatia práva konať pred súdom a porušenia zásady kontradiktórnosti bezpredmetné, najmä ak navrhovateľ tvrdil, že súd vec prejednal bez nariadenia pojednávania. Okresný súd určil termín pojednávania na 07.08.2013, ktorý bol navrhovateľovi, ako aj jeho právnenému zástupcovi riadne doručený dňa 26.06.2013. O tom, že navrhovateľ mal o tejto skutočnosti vedomosť svedčí aj jeho odvolacia námietka týkajúca sa neakceptovania jeho žiadosti na zrušenie nariadeného termínu pojednávania. Pokiaľ ho žiadal zrušiť z dôvodu prerušenia konania do rozhodnutia o jeho ústavnej sťažnosti, okresný súd správne vyhodnotil

uplatnený dôvod odročenia ako nie dôležitý (§ 119 ods. 1 O.s.p.) a rovnako správne zamietol žiadosť navrhovateľa na prerušenie konania. Ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. (v spojení s § 119 O.s.p.) umožňuje súdu zvážiť dôvodnosť návrhu na odročenie pojednávania a nadväzne konať v neprítomnosti účastníkov konania. odlišné chápanie predmetného ustanovenia by viedlo k jeho obsolentnosti a zároveň k nežiaducim prieťahom v konaní. Inými slovami, v prípade pojednávania bez prítomnosti účastníka za podmienok predpokladaných zákonom nemôže dôjsť k odňatiu práva konať pred súdom a zároveň nie je porušená zásada kontradiktórnosti sporového konania (bližšie napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/116/93).

Rovnako nie je dôvodná námietka navrhovateľa, že boli splnené podmienky pre rozhodnutie rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O.s.p. z dôvodu, že odporca nepredložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu. Naopak odporca sa k podanému žalobnému návrhu riadne písomne vyjadril, ktoré vyjadrenie bolo zároveň právnenému zástupcovi navrhovateľa doručované spolu s predvolaním na termín pojednávania konanom dňa 07.08.2013.

Vo väzbe na samotné meritórne posúdenie daného prípadu, odvolací súd poukazuje na zodpovednosť navrhovateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania a na viazanosť odvolacieho súdu odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.). Navrhovateľ v odvolaní rezignoval na akúkoľvek konkrétnu úvahu vo vzťahu k vecným dôvodom, ktoré okresný súd viedli k zamietnutiu návrhu z dôvodu neplnenia jednej zo základných podmienok vzniku zodpovednosti za škodu, a to existencie nesprávneho úradného postupu. Fakticky sa obmedzil len na všeobecné konštatovanie, že súd sa dopustil viacerých omylov, pokiaľ tvrdil, že namietané lehoty boli dodržané. Odvolací súd nemôže v sporovom konaní nahrádzať nevyhnutnú procesnú aktivitu účastníka a formulovať namiesto neho odvolacie dôvody, respektíve preskúmať rozhodnutie na základe iných, než účastníkom konania v odvolaní vznesených námietok. Zároveň však platí aj úsudok, že nie je prípustné konfrontovať prvostupňový súd so závermi, ktoré v konaní nevyslovil. Z tohto pohľadu iba všeobecná odvolacia námietka spočívajúca v tvrdení, že okresný súd pochybil, keď konštatoval, že namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, nekorešponduje s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie. Okresný súd konštatoval dodržanie zákonnej lehoty, potom zistil prípady, na ktoré sa zákonná lehota na vydanie poverenia pre súdneho exekútora nevzťahovala a prípady, v ktorých nebola zákonná lehota dodržaná, ale nie nečinnosťou exekučného súdu.

Za nedôvodnú považoval odvolací súd tiež námietku, že rozhodnutie prvostupňového súdu je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Naopak okresný súd dôsledne uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská účastníkov, výsledky vykonaného dokazovania, riadne citoval právne predpisy, ktoré na prejednávany prípad aplikoval a z nich vyvodil svoje právne závery, ktoré riadne vysvetlil, pričom dostatočne a presvedčivo objasnil z akých úvah vychádzal. Jeho rozhodnutie tak nemožno považovať za svojvoľné, naopak rozsudok vyčerpávajúcym spôsobom zodpovedal všetky právne relevantné otázky, ktoré súviseli s uplatneným nárokom. Pri výklade aplikácie právnych predpisov sa prvostupňový súd neodchýlil od znenia príslušných ustanovení, nepoprel ich účel a podstatu, a preto rozhodnutie prvostupňového súdu považoval krajský súd za ústavne konformné. Je výlučne na ťarchu odvolateľa, že vo vzťahu k žiadnemu z vecných argumentov, na ktorých okresný súd založil svoje meritórne zamietajúce rozhodnutie nepredložil relevantnú, respektíve akúkoľvek protiargumentáciu.

Pokiaľ išlo o námietky navrhovateľa týkajúce sa nesprávosti posúdenia neexistencie neuplatnenej majetkovej škody a nemajetkovej ujmy vychádzajúc zo skutočnosti, že boli správne závery okresného súdu, týkajúce sa neexistencie nesprávneho úradného postupu, bolo nadbytočné sa týmito okolnosťami zaoberať.

Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvostupňového konania. Okresný súd náležite aplikoval zásadu úspechu sporu i návrhový charakter rozhodovania o náhrade trov.

O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd tak, že odporcovi ich náhradu nepriznal. Navrhovateľ nebol v tomto štádiu konania úspešný, a preto podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. bol povinný nahradiť trovy aktuálneho odvolacieho konania odporcovi, ktorý si ich však neuplatnil (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a fakticky mu žiadne trovy v súvislosti s odvolacím konaním nevznikli.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.